

Η «φωνή» της Πανελληνίας Ένωσης Αποστράτων

Πυροσβεστικού Σώματος

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

Ολοκληρώθηκε ο διαγωνισμός πυροσβεστικού διηγήματος, ο πρώτος στο είδος του, που διοργάνωσε η «Στέγη Πυροσβεστικού Πολιτισμού» της Π.Ε.Α.Π.Σ. με την ευκαιρία της συμπλήρωσης εξήντα χρόνων από την ίδρυση της Ένωσης.

Μια αξιόλογη πρωτοβουλία που μας χάρισε ωραία, πρωτότυπη λογοτεχνία, η οποία ως πρώτη ύλη έχει την «πυροσβεστική εμπειρία». Και ποιος άλλος θα μπορούσε να μιλήσει καλύτερα από τους άμεσους πρωταγωνιστές της; Μέσα από τη γραφίδα των συναδέλφων ζωντανεύουν βιώματα από την πυροσβεστική πρακτική, ενδεδυμένα λογοτεχνικά, που μας επιτρέπουν να «ξαναδιαβάσουμε» τη σκληρή πραγματικότητα των εμπειριών μας στο πεδίο, με μια πιο υψηλή και δημιουργική θεώρηση. Από την άλλη μεριά ο αναγνώστης «εκτός της πυροσβεστικής κοινότητας», μέσα από τον βιωματικό και άμεσο λόγο των συγγραφέων, έχει την ευκαιρία να γνωρίσει τις δυσκολίες και τους κινδύνους του επαγγέλματος αλλά

και να κατανοήσει το ύψος της υπέρβασης που απαιτείται κατά την άσκησή του.

Ευχαριστούμε την Πανελλήνια Ένωση Αποστράτων Πυροσβεστικού Σώματος για την παραχώρηση της ύλης, ελπίζοντας να βρει και άλλους συνεχιστές, ώστε να καθιερωθεί -γιατί όχι;- «το πυροσβεστικό διήγημα» ως ένα νέο είδος γραφής.

Η πρόθεσή μας είναι να παραθέσουμε ολόκληρα τα διηγήματα που έλαβαν κάποια διάκριση στο διαγωνισμό, δίνοντας βήμα για την προβολή τους. Όμως ο χώρος και η ύλη του περιοδικού δεν επιτρέπουν την ταυτόχρονη παρουσίαση όλων σε ένα τεύχος. Γι' αυτό εγκαινιάζουμε στο σημείο αυτό μια υποενοότητα «πρωτότυπης πυροσβεστικής λογοτεχνίας» με τη παρουσίαση των διηγημάτων κατά τη σειρά βράβευσής τους, αρχίζοντας από την πρώτη θέση, με το διήγημα του Κώστα Βελούτσου, με τίτλο «Το πρόσωπο της φωτιάς...»

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΒΕΛΟΥΤΣΟΥ

«Πώς είναι η ζωή μου; Αυτό με ρώτησες; Αυτό, με ρωτούν όλοι. Πώς είναι τώρα η ζωή μου; Δεν θα σου απαντήσω παρά μόνο θα σου ζητήσω να με πλησιάσεις. Θέλω να δεις καθαρά το πρόσωπό μου. Έλα, κοντά μου θέλω να δεις και μια φωτογραφία. Εγώ είμαι αυτός. Είμαι χαρούμενος, είμαι ευτυχισμένος. Το βλέπεις; Να, κοίτα χαμογελώ. Μόλις είχα αποφοιτήσει από τη σχολή Ανθυποπυραγών. Είχα στόχους, φιλοδοξίες... Είχα ζωή. Εγώ είμαι αυτός που βλέπεις. Ήμουν νέος, έκανα όνειρα για μένα, για το Σώμα, και τώρα...

Τώρα με βλέπεις; Βλέπεις το πρόσωπό μου; Είναι το πρόσωπο της φωτιάς. Έτσι είναι το πρόσωπο της φωτιάς. Άγριο. Άγριο και αποκρουστικό. Κόκκινο, βαθύ σκούρο κόκκινο σαν το αίμα και πύρινο. Βλέπεις τις πληγές; Βλέπεις πώς είναι τα χείλη μου; Πώς είναι τα μάτια μου; Μια φορά κατάφερα να μετρήσω τις πληγές,

αυτά τα βαθουλώματα που βλέπεις. Τις άγγιζα μια-μια.

Τις άγγιζα και τις μετρούσα. Από εκείνη την καταραμένη μέρα του Ιούλη, δεν τόλμησα να δω το πρόσωπό μου στον καθρέφτη. Δε θέλω να το κάνω ποτέ. Μια φορά που το επιχειρήσα, είχα τα μάτια μου κλειστά. Όταν τα άνοιξα, δεν μπορούσα να δω τίποτα. Ξέρεις για ποιον λόγο; Από τα δάκρυα.

Πώς είναι η ζωή μου; Όλοι αυτό ρωτάνε. Όποιος με δει, όποιος τύχει να με συναντήσει. Δε θέλω όμως να με βλέπει κανείς. Αποφεύγω και κρύβομαι από τους ανθρώπους για να μη με βλέπουν. Ακόμα και από τα παιδιά μου κρύβομαι.

Θυμάμαι, να, σαν τώρα την ημέρα που φόρεσα την πυροσβεστική στολή. Την 'οχτάρα.' Ένα ισχυρό και πρωτόγνωρο ρίγος πέρασε όλο το σώμα μου, που παρόμοιο δεν είχα ξανανιώσει. Μια αλυσμόνητη ανατριχίλα σαν τον παγερό άνεμο του χιονιά. Να, σαν τον έρωτα των εφηβικών μου χρόνων, σαν το πρώτο σκίρτημα της καρδιάς και πιό δυνατό. Έτσι ένιωθα. Έτρεμα από τη χαρά και τη συγκίνηση. Επιτέλους ένα όνειρο, ένα παιδικό μου όνειρο έγινε πραγματικότητα. Έτρεμα, δάκρυζα και συγχρόνως πετούσα στον ουρανό από τη χαρά μου. Ανείπωτα και όμορφα συναισθήματα με πλημμύριζαν. Φόρεσα τη στολή, τις μπότες, το καπέλο και κράτησα όσο πιο σφικτά μπορούσα το πτυχίο της αποφοίτησης. Το διάβαζα ξανά και ξανά για να το πιστέψω περισσό-

τερο εγώ ο ίδιος. Έγραφε το όνομά μου και στο φόντο υπήρχε η φλόγα, το έμβλημα του Πυροσβεστικού Σώματος. Να, κοίτα εκεί το έχω, ψηλά στον τοίχο. Κάθε φορά που το βλέπω, δακρύζω. Ακόμα θυμάμαι εκείνη τη στιγμή. Ήμουν πια και επίσημα πυροσβέστης, δεν ήμουν δόκιμος.

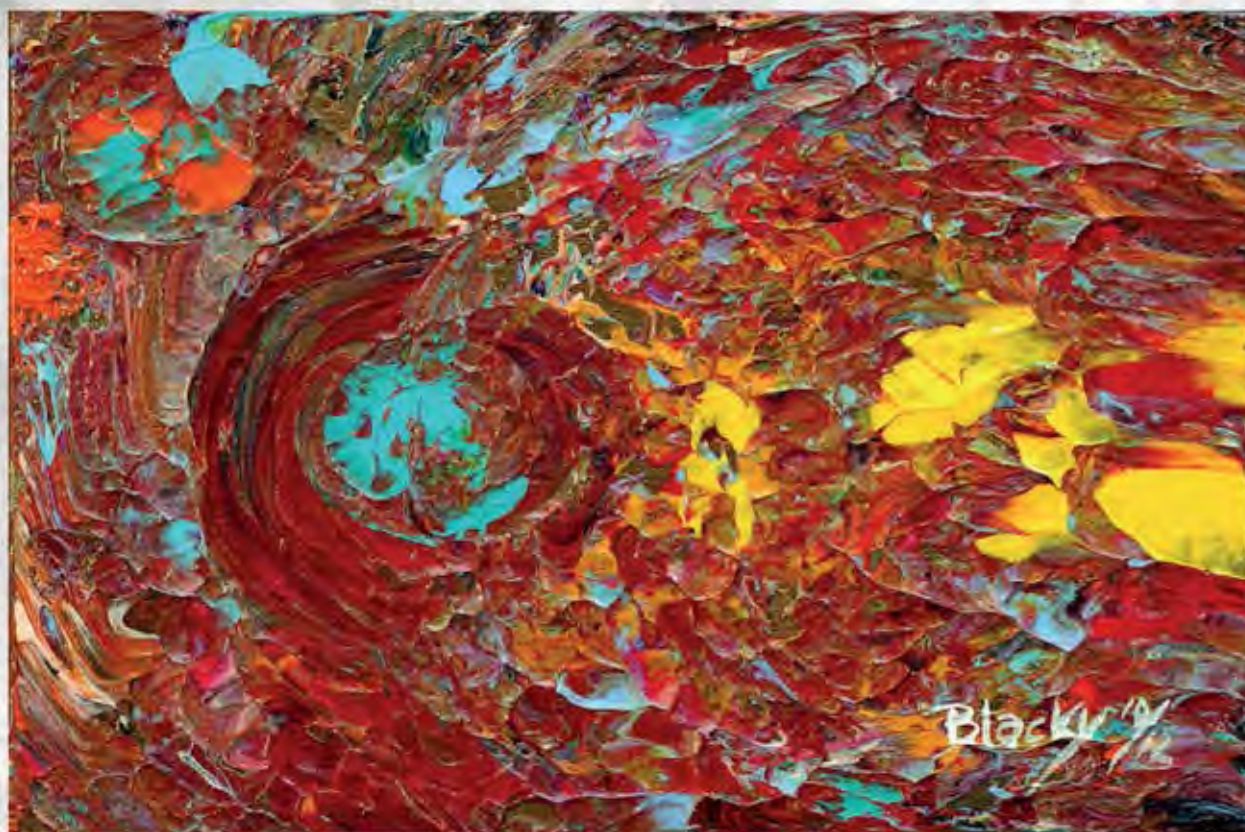
Ορκίστηκα να δώσω ακόμα και τη ζωή μου, αν χρειαστεί, για να σώσω μια άλλη ζωή. Ορκίστηκα γι' αυτό και ήμουν βέβαιος ότι θα το έκανα. Αυτό βροντοφώναξα όσο πιο δυνατά μπορούσα. Κι όμως. Όταν, μετά από χρόνια ήρθε αυτή η στιγμή δεν το έκανα. Δεν μπορούσα να προβλέψω την καταστροφή που ερχόταν κι αυτό με γεμίζει θλίψη κι ενοχές. Από εκείνη την ημέρα ένα τεράστιο «γιατί» ζει μες στο μυαλό μου που μέρα με τη μέρα μεγαλώνει, γιγαντώνεται και με κυνηγά. Έρχεται στα όνειρά μου, γίνεται θεριό και εγώ παλεύω μαζί του, προσπαθώ να το αποφύγω, αλλά δεν μπορώ. Πάντα με νικά. Με φτάνει, με ακουμπά, με πιάνει. Με κρατά, με σφίγγει όλο και πιο πολύ μέχρι που με πνίγει.

Πώς είναι τώρα η ζωή μου; Σαν τη φωτιά που, απ' όπου περνά, αφήνει στάχτες και αποκαϊδία. Αυτό είναι. Στάχτη. Δεν ξέρω πια τι θα πει να είσαι χαρούμενος. Από τότε έπαψα να γελώ, να χαίρομαι, να είμαι καλά.

Είμαι ο Αντώνης Μυρογιάννης.

«Είμαι ο πυροσβέστης με αριθμό μητρώου (8040), Αντώνης Μυρογιάννης» αναφέρθηκα στον διοικητή του σταθμού την επόμενη μέρα από την ορκωμοσία. Είχα μαζί μου το κράνος τη ζώνη και το δερμάτινο μπουφάν. Αμέσως μπήκα σε βάρδια και γνωρίστηκα με τους άλλους συναδέλφους. Την καινούργια οικογένειά μου. Έτσι ήμασταν. Μια οικογένεια. Οι πρώτες μέρες πενούσαν όπως ακριβώς τις είχα φανταστεί. Συμβάντα πολλά κι εγώ να σβήνω φωτιές, να παρέχω βοήθεια, να αψηφώ τον κίνδυνο. Ακόμα και στα ρεπό μου ήμουν εκεί. Ήθελα να είμαι εκεί, στον σταθμό. Στο σπίτι μου. Όμορφες, αλυσμόνητες μέρες. Κατά τη διάρκεια της πορείας μου διαπίστωσα ότι ήθελα να πάω πιο ψηλά στην ιεραρχία. Ήθελα να ανταποδώσω στο Πυροσβεστικό Σώμα ό,τι μου έδωσε, ήθελα να προσφέρω ακόμα πιο πολύ, να μπορέσω από μια άλλη θέση να εμψυχήσω στους συναδέλφους μου το δικό μου πάθος για το Σώμα. Το έκανα, διάβασα και σύντομα ήμουν ξανά στην Ακαδημία και στη Σχολή των Ανθυποπυραγών. Τέσσερα ανεπανάληπτα χρόνια που έμαθα και μου δίδαξαν πολλά. Τον Ιούνιο, στο τέλος του ακαδημαϊκού έτους και αφού είχα τελειώσει τη Σχολή, πήρα μετάθεση για το νησί. Εγώ το ζήτησα. Δεν ήθελα να μείνω στην Αθήνα. Εξάλλου είχα πολλά χρόνια μπροστά μου. Άλλωστε, θα επέστρεφα μετά από δύο-τρία χρόνια.

Ένα πρωί προς το τέλος του Ιούνη έφτασα στη Ρόδο. Όλοι οι συνάδελφοι με υποδέχτηκαν με χαρά και με βοήθησαν στην προσαρμογή μου στο νησί. Δεν έχω κα-

νένα παράπονο και όσες φορές σκέφτομαι τη Ρόδο, το κάνω με νοσταλγία. Μακάρι να μπορούσα να βρεθώ εκεί ακόμα και τώρα. Μακάρι να είχα τη δύναμη να γυρίσω πίσω το χρόνο και να διόρθωνα... να τα διόρθωνα όλα. Να φορούσα πάλι τη στολή του πυροσβέστη, να βρίσκoμουν εκεί στο ίδιο σημείο, να ξαναπέσω πάλι στις φλόγες... Ξανά και ξανά.

Ξημέρωνε η 21η του Ιούλη. Η φωτιά που είχε ξεσπάσει στο νησί δυο μέρες πριν, μαινόταν ανεξέλεγκτη. Εγώ και μια ομάδα δώδεκα ανδρών ήμασταν από το πρωί στο βόρειο τμήμα του νησιού. Επιχειρούσαμε σε μια δύσβατη χαράδρα με πρόχειρα μέσα καθώς δεν υπήρχε πρόσβαση για τα πυροσβεστικά οχήματα ούτε καν για τα αεροσκάφη που ήρθαν για να μας συνδράμουν. Παρά τις αντίξοες συνθήκες, πίστευα ότι μέχρι το απόγευμα θα ελέγχαμε πλήρως εκείνο το μέτωπο της φωτιάς. Το μεσημέρι, χωριστήκαμε σε τέσσερις ομάδες και προχωρούσαμε βήμα-βήμα σβήνοντας τις εστίες με όποιο τρόπο μπορούσαμε. Συχνά, μιλούσα στον ασύρματο τόσο με τον 'Άρη,' τον διοικητή του σταθμού, για να τον ενημερώνω όσο και με τους υπόλοιπους της ομάδας, για να διατηρούμε μια επαφή. Όλα πήγαιναν καλά. Έτσι νόμιζα. Όσπου ήρθε η καταστροφή. Ξαφνικά άκουσα φωνές. Φωνές και έναν εκκωφαντικό θόρυβο από τον άνεμο, που αιφνιδιαστικά άλλαξε κατεύθυνση, αναζωπύρωσε τη φωτιά που κύκλωσε εμένα και τους

άλλους δυο. «Γρήγορα στο καμένο» φώναξα στους άλλους. Έτρεξα προς το καμένο κομμάτι για να είμαι ασφαλής και πίστεψα ότι το ίδιο θα έκαναν και οι άλλοι που ήταν μαζί μου. Έντρομος σταμάτησα τον βηματισμό μου, αφού διαπίστωσα ότι κανείς δεν με ακολουθεί, κανένας δεν ήταν δίπλα μου και άρχισα να φωνάζω τα ονόματα των συναδέλφων μου. Φώναζα δυνατά, πιο δυνατά, όλο και πιο δυνατά. Δεν έπαιρνα καμία απάντηση. Γύρισα πίσω για να τους βρω. Με όσες δυνάμεις είχα, πήγα για να τους βρω. Έβρεξα με το ελάχιστο νερό που είχα ένα μαντήλι, το έβαλα στο πρόσωπό μου, για να έχω ανάσες και πήρα το δρόμο της επιστροφής. Βάδιζα μέσα στους καπνούς, δίχως να έχω ορατότητα και φώναζα. Δεν απαντούσε κανείς. Δεν άκουγα καμία ανθρώπινη φωνή, παρά μόνο τους ήχους από τις φλόγες που με πλησίαζαν απειλητικά και τον δυνατό άνεμο άκουγα, που εκείνη τη στιγμή λυσομανούσε. Μόνο αυτοί οι θλιβεροί ήχοι έφταναν στα αυτιά μου. Ένοιωθα τις δυνάμεις μου να με εγκαταλείπουν και στάθηκα γονατιστός, ανήμπορος να κάνω έστω κι ένα βήμα περιμένοντας ίσως και τον θάνατο, ώσπου από κάπου αμυδρά άκουσα μια αγωνιώδη φωνή να καλεί για βοήθεια. Οι ελπίδες μου αναπτερώθηκαν. Σταμάτησε ακόμα και η ανάσα μου από την αγωνία περιμένοντας να ακούσω καλύτερα. Ήταν ένας από τους συναδέλφους που ήταν μαζί μου. Δεν έκανα λάθος. Ήταν ο Σταμάτης. Αμέσως φώναξα

το όνομά του και μου απάντησε. Με οδήγη τη φωνή του έφτασα κοντά του. Τον είδα. Έκλαιγε. Έκλαιγε γοερά και ούρλιαζε βγάζοντας ανάρθρους ήχους και με το δάχτυλό του κάτι μου έδειχνε. Μου έδειχνε ένα σημείο, στο βάθος της χαράδρας και κομπιάζοντας ψέλλιζε το όνομα του Στέλιου που ήταν στην ομάδα μου. Δεν το σκέφτηκα καθόλου και αστραπιαία θυμήθηκα τον όρκο που είχα δώσει. Σέρνοντας τα βήματά μου, κατέβηκα στη χαράδρα και πίσω μου ένοιωθα να με ακολουθεί ο Σταμάτης αγκόμαχώντας. «Εδώ είναι, εδώ», φώναξε. Ο Στέλιος ήταν εκεί, πεσμένος μπρούμυτα δίχως κανένα ίχνος ζωής. Πέσαμε πάνω του και οι δυο για να του δώσουμε ανάσες, από τις δικές μας τις ξέπνοες, φωνάζαμε το όνομά του, φωνάζαμε δυνατά δίχως να αντιληφθούμε τη φωτιά που έκαιγε τα κορμιά μας. Έκαιγε τα πρόσωπά μας, έκαιγε εμάς, για να κάψει τις ζωές μας.. Και τότε όλα γύρω μου έγιναν τόσο όμορφα. Μια γαλήνη απλώθηκε παντού και ένας δρόμος που άνοιξε διάπλατα μάς πρόσταζε να τον διαβούμε. Και οι τρεις σηκωθήκαμε όρθιοι. Ο Στέλιος, ο Σταμάτης κι εγώ. Γύρω μας δεν υπήρχε φωτιά και ο λυσσασμένος άνεμος έγινε απαλό αεράκι που μπαινόβγαине στα φυλλάματα των

δέντρων κι έκανε τα δικά του τερτίπια. Και αρώματα. Όμορφα και πρωτόφαντα αρώματα έφταναν στα ρουθούνια μου. Η τελευταία εικόνα που θυμάμαι ήταν αυτή του Στέλιου και του Σταμάτη να απομακρύνονται από κοντά μου κι εγώ να τους φωνάζω να με περιμένουν. Τρέχουν, δεν τους ακολουθώ, δεν μπορώ, παρά μόνο τους ακούω, κάτι μου λένε:

«Να μείνεις στη ζωή. Να μείνεις και να μιλάς για τον ηρωισμό, για την τόλμη, για το θάρρος του πυροσβέστη».

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ο Κώστας Ν. Βελούσσος είναι απόστρατος του Πυροσβεστικού Σώματος. Υπηρέτησε από το 1987 ως το 2015 στην Π.Υ. Χίου, Π.Υ. Μυτιλήνης και Π.Κ. Πλωμαρίου. Γράφει και αρθρογραφεί. Άρθρα του και διηγήματά του δημοσιεύονται στον ηλεκτρονικό τύπο. Δικά του έργα είναι: Σεργιάνη στη ζωή, Τελευταία φορά, Ζωή από τον θάνατο, Άλικες ζωές, Οι άνθρωποι του Αυγούστου

